

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Q. D.**
státní příslušnost Čínská lidová republika
t.č. Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 269, 735 64 Havířov
zastoupena Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Poděbradská 5, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2024, č. j. OAM-1409/ZA-ZA11-HA08-2023, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 7. 8. 2024, č.j. OAM-1409/ZA-ZA11-HA08-2023 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Vymezení věci

1. Žalobkyně se domáhala žalobou ze dne 7. 8. 2024 přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobkyni mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje. Žalobkyně žalobou napadla rozhodnutí v celém rozsahu, neboť ho považuje za věcně nesprávné, nezákonné a nesprávně odůvodněné a tedy nepřezkoumatelné, když dle jejího názoru vydání rozhodnutí předcházelo nezákonné správní řízení zatížené vadami, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v potřebném rozsahu. Dále žalovaný nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobkyně a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.
2. Žalobkyně má za to, že žalovaný nesprávným způsobem vyhodnotil její azylový příběh, neboť o mezinárodní ochranu požádala z důvodu pronásledování v zemi původu proto, že je praktikující křesťankou. Namítla, že žalovaný se vůbec nezabýval možností udělit mezinárodní ochranu podle § 12 písm. a) zákona o azylu s odkazem na to, že žalobkyně nebyla politicky aktivní. Žalovaný nepřiměřeně zúžil tento termín na politickou aktivitu v užším slova smyslu, např. členství v politické straně, přestože tímto termínem jsou myšlena politická práva a svobody dle čl. 43 Listiny základních práv a svobod, tedy i právo na svobodu projevu a svobodu sdružovací. Žalobkyně uvedla řadu příkladů, kdy došlo ze strany státních orgánů země původu k zásahu do shora uvedených práv, když zásadní je skutečnost, že náboženské uskupení, jehož členkou je žalobkyně, bylo označeno za zakázaný kult.
3. Žalobkyně dále namítla, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný zaujal chybný závěr, že žalobkyně nebyla v minulosti pronásledována, který je v rozporu s obsahem správního spisu, neboť žalobkyně podrobně hovořila o nemožnosti praktikovat svou víru, o výhrůžkách a násilí spjatých s otevřením hlásáním víry, o brutálním mučení jejich spoluvěřících, o nutnosti žít ve strachu v úkrytu mimo bydliště i o tom, že ji konkrétně hledala policie v místě bydliště, také o tom, že mnoho jejich spoluvěřících bylo zatčeno a nemá od nich žádné zprávy. Žalobkyně má odůvodněný strach z pronásledování, což žalovaný v napadeném rozhodnutí nezohlednil, přestože dostupné informace o zemi původu vypovídají, že náboženská svoboda zde není respektována. Čínský trestní zákoník postihuje trestem odnětí svobody členství a aktivitu v zakázaných církvích a žalobkyně se v případě návratu obává zatčení a mučení. Žalovaný se nijak nevypořádal s hrozbou trestního postihu, který je jednotný v rámci celé Číny a zaujal názor, že žalobkyně mohla svou situaci, kdy byla pronásledována policií, řešit přesídlením do jiné provincie.
4. V další námitce žalobkyně uvedla, že žalovaný se nijak nevypořádal s otázkou, zda sama příslušnost k Církvi Boha Všemohoucího nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování. Tato otázka není v napadeném rozhodnutí vyřešena, žalovaný pouze uvedl, že žalobkyně nebyla v minulosti vystavena aktům, které lze kvalifikovat jako pronásledování. Přitom z informací o zemi původu použitých v rámci správního řízení vyplývá, že členové zakázaných křesťanských církví jsou pronásledováni, vězněni a mučeni.
5. Žalobkyně se dále domnívá, že rovněž splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu z důvodu jejího možného vystavení mučení či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení z důvodu podání žádosti o mezinárodní

ochranu v jiném státě. Žalovaný se tímto v napadeném rozhodnutí nezabýval, přestože žalobkyně uvedla konkrétní případy, včetně vedoucí církve, která byla brutálně mučena.

6. Žalobkyně zdůraznila, že přestože nebyla schopna v rámci správního řízení doložit žalovanému konkrétní důkazy, její výpověď je věrohodná a vnitřně konzistentní a žalovanému se nijak nepodařilo její věrohodnost vyvrátit. Bylo proto povinností žalovaného aplikovat důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti a zásadu v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu, což žalovaný neučinil. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí.
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Konstatoval, že nesouhlasí s obsahem žalobních námitek, neboť dle něj nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Žalovaný zdůraznil, že ačkoliv v Číně panuje problematická situace v oblasti lidských práv a postavení křesťanů, nedokládá to samo o sobě, že všichni obyvatelé této země jsou vystaveni azylově relevantnímu zacházení. Žalobkyně nikdy nebyla čínskou policií zadržena, vyslýchána nebo uvězněna pro své náboženské smýšlení, nebyla tam a není ani v současnosti trestně stíhána, nestala se terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek, tím méně kvůli svému náboženskému přesvědčení. Žalobkyni objektivně nikdo nebránil v její víře, nedošlo u ní k žádnému ohrožení života, svobody či jiných lidských práv. Žalovaný neshledal, že by byla v zemi původu pronásledována ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný připomněl, že žalobkyni byl bez problémů vydán čínskými orgány cestovní pas s biometrickými údaji, tudíž je zjevné, že šlo o vydání dokladu na její pravou totožnost. Žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Zjištění z obsahu správních spisů

8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 16. 10. 2023 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Při poskytnutí údajů k této žádosti uvedla, že je svobodná a bezdětná, vyznává křesťanství, konkrétně protestantskou větev a je členkou Církve Boha Všemohoucího, nemá žádné politické přesvědčení, není členem žádné politické strany. O mezinárodní ochranu žádá v České republice poprvé, dříve žádala o mezinárodní ochranu v Jižní Koreji, tato jí udělena nebyla. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že vlast opustila proto, že zde jako křesťanka zažívala útlak. Její víra je v Číně potírána, v případě jejího zadržení by jí bylo ublíženo. Někteří křesťané jsou po zadržení ubiti k smrti.
9. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně velmi podrobně popsala důvody opuštění země původu. Žalobkyně vystudovala na institutu tradiční medicíny, kde získala bakalářské vzdělání, v tomto oboru pracovala jako podnikatelka 7 let, do roku 2017, kdy začala být stíhána čínskými státními orgány a byla na útěku. Do Církve Boha Všemohoucího (dále jen „Církev“) vstoupila v roce 2013. Členové Církve se scházejí v domácnostech, tato setkání jsou zakázána. Žalobkyně návštěvy těchto setkání kamuflovala tím, že si s sebou brala věci potřebné k výkonu čínské medicíny. V roce 2017 byla zadržena její těhotná kamarádka a při výsledku sdělila policii prezdívkou žalobkyně a její adresu. Další spoluvěřící z církve byla odsouzena na 7 let. K období 2017–2019 žalobkyně sdělila, že byla málem 2x zatčena a domnívá se, že byla sledována. Několikrát se stěhovala, měsíc v roce 2018 bydlela v úkrytu poté, co bylo zadrženo cca 30 členů Církve. V říjnu 2019 se přestěhovala do jiného města stejné provincie Henan. Od října 2019 do prosince 2021 se neustále stěhovala

z důvodu obav o své bezpečí, někde bydlela pár dní, někde několik měsíců. V prosinci 2021 vycestovala do Thajska, neboť byli zatýkáni její známí a naskytla se jí tato možnost vycestování. Dříve to možné nebylo, jelikož byl covid a země byla uzavřená. V Thajsku získala studijní vízum, studovala thajštinu, po skončení kurzu pracovala na počítači, pobývala společně s krajany souvěrci, společně nakupovali, žili skromně. Poté, co jiní věřící krajané byli vráceni do Číny, měla obavy, aby se totéž nestalo i jí, proto v srpnu 2022 odcestovala do Jižní Koreje. Zde požádala o azyl, který neobdržela. V Koreji pracovala jako řidička pro krajany, ale protiprávně, neměla povolení. V březnu 2023 ji v Koreji začal sledovat nějaký Číňan, dostala strach a hledala možnosti, jak odjet jinam. V České republice žije její sestřenice M., od níž věděla, že ČR je svobodná země.

10. Proto se rozhodla požádat v ČR o mezinárodní ochranu. Od sestřenice dostala pozvání, obrátila se v Koreji na českou ambasádu s žádostí o vízum, ale bylo jí sděleno, že jako čínská občanka musí žádat o vízum na ambasádě v Pekingu. Proto vyhledala agenturu, která jí za úplatu zprostředkovala nelegální dopravu do ČR. Převaděči zaplatila 6500 euro, peníze si vypůjčila. Z Koreje letěla do Dubaje, pak přímým letem do Srbska, zde setrvala 15 dní, pak jí nějaký místní člověk odvezl na hranici, kde ji jiný člověk pěšky převedl, šla asi půl hodiny. Následně ji jiný člověk odvezl na hranici s Řeckem, v autě byli 4 osoby, z toho jeden Číňan, nesměli spolu mluvit. Řeckou hranici překonali pěšky, šli asi 45 minut. V Řecku se jí ujal čínský řidič, předal jí jihokorejský pas a odvezl na letiště v Aténách. Pas odevzdala nějaké ženě, která ji čekala na letišti v Praze, nezná ji, vypadala evropsky, ale Češka to nebyla. Do Prahy přiletěla dne 8. 10. 2023, na letišti na ni čekala její sestřenice M., která ji vzala k sobě domů a také ji zprostředkovala setkání se svým právním zástupcem. O mezinárodní ochranu žalobkyně požádala dne 16. 10. 2023. Žalobkyně shrnula, že požádat o mezinárodní ochranu v ČR se rozhodla již v Koreji, Čínu opustila, neboť byla dlouhodobě ve stresu pro potíže se svou vírou, stres začal působit i na její zdravotní stav, měla psychosomatické potíže, věděla, že dlouhodobý stres neunese.
11. V dalším pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 10. 2023 a v písemnosti ze dne 5. 12. 2023, kterou doložila, žalobkyně popsala pronásledování Církve ze strany čínských státních orgánů od roku 2014 i opatření, jimiž se členové Církve brání prozrazení. Dále uvedla, že v rámci Církve plnila povinnosti duchovní vůdkyně v okrese Jinshui a velmi podrobně a konkrétně rozebrala skrývání, obavy z prozrazení a časté stěhování, které vedly k jejímu odchodu z Číny do Thajska. Žalobkyně dále doložila písemnost o tom, že je členkou Církve vydanou v Koreji v srpnu 2023.
12. Žalovaný při posuzování žádosti žalobkyně vycházel kromě její výpovědi z informací o zemi původu, jež jsou součástí správního spisu, a to Informace OAMP, Čína, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24. 1. 2024, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA ze dne 20. 3. 2023 – Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2022 ze dne 21. 3. 2024 a Čína – Informace Australské vlády ze dne 22. 12. 2021.
13. Dne 25. 7. 2024 byla žalobkyni i její právní zástupkyni dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich využití. Žalobkyně této možnosti využila, nenavrhla žádné doplnění podkladů pro rozhodnutí.

14. Následně dne 7. 8. 2024 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Shrnul, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je obava z pronásledování a zatčení z důvodu skutečnosti, že žalobkyně je příslušnicí náboženské menšiny, konkrétně Církve Boha Všemohoucího. Žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu, když dle jeho názoru nebyly naplněny důvody dle zákona o azylu.
15. Co se týče důvodu udělení mezinárodní ochrany pro pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné informace o tom, že ve své vlasti vyvíjela činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod, pro něž by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Žalobkyně potvrdila, že nebyla členkou žádné politické strany ani se politicky neangažovala. Žalobkyně negovala jakékoli své potíže s domovskými orgány státní moci nebo bezpečnostními složkami, neuvedla nic, co by žalovaného vedlo k závěru, že by byla ve své vlasti v souvislosti s uplatňováním politických práv či svobod vystavena jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování.
16. K důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný nedovodil, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování z důvodu v tomto ustanovení uvedených, tj. pro její rasu, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině nebo zastávání určitých politických názorů. Žalovaný na základě informací o situaci členů náboženských menšin v Číně konstatoval, že protestantští věřící se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Žalovaný se dále v souladu se zákonem o azylu zabýval skutečností, zda sama žalobkyně byla během svého života ve vlasti pronásledována ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu ze strany čínských státních orgánů pro svou náboženskou příslušnost, případně zda může mít v případě návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování a toto po pečlivém posouzení neshledal. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně nebyla nikdy čínskou policií zadržena, vyslýchána nebo uvězněna, nebyla ve své vlasti a není ani v současnosti trestně stíhána. Žalobkyně sice opakovaně hovořila o tom, že se obávala policie, nicméně přesto kromě maximální změny bydliště, a to většinou jen v rámci jedné provincie, nedělala žádné jiné speciální opatření a nebyla ze strany policie zadržena ani nalezena. Také hovořila o opakovaném zadržování jejích souvěrců, nicméně ona se terčem takového jednání nikdy nestala. Dle žalovaného žalobkyně pouze využila znalosti o problematice pronásledování příslušníků náboženských menšin, aby vygradovala svůj azylový příběh. Žalobkyni objektivně nikdo nebránil, aby vyznávala svou víru, nedošlo u ní k porušení svobody jejího vyznání, ani k ohrožení života, osobní svobody či jiných základních lidských práv. V domovské zemi vystudovala vysokou školu a 7 let podnikala. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny. Žalobkyně sama tuto možnost sice uvedla a v průběhu let se asi 10x stěhovala, nicméně většinou jen v rámci jedné provincie Henan. Před odchodem z vlasti se sice přestěhovala do jiné provincie, nicméně její bezproblémový odlet s čínským cestovním dokladem z mezinárodního letiště je dokladem toho, že pro policii nebyla zájmovou osobou.
17. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyni byl čínskými orgány bez jakýchkoliv problémů vydán cestovní pas s biometrickými údaji, takže jeho vydání byla žalobkyně přítomna. To svědčí o naprostém nezájmu čínských státních orgánů o osobu žalobkyně, neboť v souvislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

s vydáním cestovního dokladu ji mohly, pokud o ni dle jejího tvrzení dlouhodobě usilovaly, zadržet nebo jí pas nevydat. Žalobkyně vycestovala oficiální cestou přes mezinárodní letiště, tedy jednu z nejvíce sledovaných oblastí v Číně a nikdo jí v opuštění vlasti nebránil. Do ČR nebyla adresována jakákoliv žádost o vydání žalobkyně k trestnímu stíhání ani nebyl vydán mezinárodní zatykač. Žalovaný uzavřel, že u žalobkyně neshledal závažné porušení lidských práv z důvodu její náboženské příslušnosti ani v minulosti ani do budoucnosti a dle jeho názoru žalobkyně nebyla v zemi původu z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystavena osobnímu pronásledování a neuvedla žádné konkrétní nebo relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této situaci po jejím návratu do vlasti něco změní.

18. V souvislosti s § 13 zákona o azylu žalovaný rozhodl tak, že azyl se dle tohoto ustanovení neuděluje, neboť žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny.
19. Žalovaný konstatoval, že posoudil důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, zabýval se rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a s přihlédnutím k jejímu věku a zdravotnímu stavu došel k závěru, že životní situaci žalobkyně nelze považovat za mimořádnou a její případ není případem zvláštního zřetele hodným, jak to vyžaduje § 14 zákona o azylu, proto jej neudělil.
20. Žalovaný závěrem posoudil, zda žalobkyně nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalovaný nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobkyně byla v zemi původu vystavena skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy mučení či nelidskému zacházení či trestání. Žalovaný opakovaně konstatoval, že ačkoliv byla žalobkyně příslušnicí Církve řadu let a svou víru vyznávala, nikdy nebyla zadržena či dokonce vězněna ze strany státních orgánů. Žalovaný shrnul, že pokud by čínské orgány skutečně žalobkyni pronásledovaly, měly po dobu života žalobkyně v Číně dostatek času, aby proti žalobkyni konkrétně zasáhly. Tvrzení žalobkyně, že ji hledala policie, která dle ní znala její identitu, a přesto její jméno nedala do žádné evidence, ztrácí na věrohodnosti. Žalobkyni byl vydán cestovní pas s biometrickými údaji a odcestovala oficiálně z mezinárodního letiště, což svědčí o naprostém nezájmu státních orgánů o osobu žalobkyně. K obavám žalobkyně z pronásledování a nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti žalovaný uvedl, že toto považuje za čistě hypotetickou spekulaci. Žalovaný konstatoval neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl, kteří se vrací do Číny. Žalovaný se nedomnívá, že by žalobkyni hrozilo nebezpečí z důvodu, že se do země původu nevrátila během doby, na níž měla vydáno turistické vízum. Z výše uvedených důvodů žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
21. Žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Proto žalovaný doplňkovou ochranu dle § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil.

Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

23. Předmětem soudního přezkumu je správní rozhodnutí žalovaného, kterým žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Krajský soud konstatuje, že žalovaný posoudil žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu jako přípustnou a v napadeném rozhodnutí ji meritorně posoudil. Krajský soud však přisvědčuje žalobní námitce žalobkyně, že žalovaný nesprávným způsobem vyhodnotil situaci i azylový příběh žalobkyně a odůvodnění napadeného rozhodnutí je vnitřně rozporné, a proto nepřezkoumatelné.
24. Krajský soud při posouzení věci bral v úvahu judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek 9 Azs 39/2019-77 ze dne 29. 8. 2019, v němž se jedná o skutkově obdobnou věc jako v napadeném rozhodnutí, a to žádost o udělení mezinárodní ochrany čínského státního příslušníka z důvodu jeho příslušnosti k Církvi Boha Všemohoucího.
25. Žalobkyně v žalobní námitce uvedla, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu a podrobně popsala, jak toto pronásledování a sledování policií probíhalo, hovořila o svém stěhování, úkrytech i zatýkání souvěrců. Žalovaný k tomuto v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyni „objektivně nikdo nebránil“, aby vyznávala svou víru a nedošlo u ní k porušení svobody vyznání či jiných základních lidských práv. Tuto „objektivitu“ ovšem žalovaný staví pouze skutečnosti, že žalobkyně sama nikdy čínskými státními orgány zadržena nebyla, přestože podrobně popsala, jakým způsobem se tomuto zadržení preventivně bránila, a zvláště na skutečnosti, že Čínu opustila s biometrickým pasem a z mezinárodního letiště, což je dle žalovaného jasný důkaz toho, že o žalobkyni čínské státní orgány neměly zájem a že informace o perzekuování křesťanů pouze využila pro svou životní situaci. Žalovaný přitom nijak konkrétně nezpochybnil azylový příběh žalobkyně, ani nezpochybnil její příslušnost k Církvi. Žalobkyně přitom pronásledování a sledování policií podrobně vylíčila.
26. Krajský soud se domnívá, že vzhledem k tomu, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nezpochybnil informace žalobkyně o pronásledování její osoby jako členky Církve, měl vycházet z přiměřené pravděpodobnosti azylového příběhu žadatele. Nicméně i v situaci, kdy by jednání, jemuž byla žalobkyně v Číně vystavena, nedosahovalo míry pronásledování, o což je spor v posuzovaném případě, má žalovaný při svém rozhodování vycházet z konstantní judikatury NSS, podle níž má posuzování odůvodněných obav z pronásledování **prospektivní** povahu, takž není zcela nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu v minulosti již konkrétní akt pronásledování utrpěl. Například v rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017–33 Nejvyšší správní soud uvedl: „řízení o mezinárodní ochraně je specifické *prospektivním* rozhodováním, což znamená, že se posuzuje riziko hrozící žadateli v budoucnu. Pouhá skutečnost, že tedy stěžovatel dosud nebyl násilí (...) podroben, neznamená, že mu takové nebezpečí nehrozí.“ V rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018–47, pak uvedl, že „přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o *prospektivní* rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007–60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008–83). Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti. Je zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard

přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická.“

27. Standard přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování vymezil NSS zejména v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006–82: „*Přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu (...) je dána tehdy, když-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznačená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje nižší důkazní standard než v civilních věcech) [tím méně to znamená, že v případě návratu do země původu musí být nastání nežádoucího důsledku prakticky jisté (tzn., že test „přiměřené pravděpodobnosti“ představuje a fortiori i nižší důkazní standard než standard „nade vší pochybnost“ v trestních věcech)]*, nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek brozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“
28. Posuzování odůvodněnosti obav z pronásledování vyložil NSS ve svém rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017–36: „*Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož, jak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, posouzení podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83). Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a s odůvodněností strachu z pronásledování jako prvkem objektivním, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, ačkoliv předchozí pronásledování žadatele je závažným ukazatelem odůvodněnosti strachu žadatele z pronásledování (viz čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice). Z tohoto důvodu nelze vyloučit, že žadatel bude mít odůvodněný strach z pronásledování i v případech, kdy k němu v minulosti nedocházelo (obdobné závěry vyplývají z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice i pro skutečné nebezpečí vážné újmy jakožto nezbytné podmínky pro udělení doplňkové ochrany). (...) V rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006–82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010–112).“*
29. Žalobkyně v průběhu správního řízení i v podané žalobě zdůraznila, že její odůvodněný strach z pronásledování vyplývá už ze samotné příslušnosti k Církvi Boha Všemohoucího. Jde o církev, která je v Číně zakázána, lidé jsou nabádáni, aby její příslušníky udávali za peněžitou odměnu, členové církve jsou považováni za pachatele nábožensky motivované vraždy v roce 2014. Žalovaný ve svém rozhodnutí na str. 10 k tématu pouze uvedl, že „*správní orgán konstatuje, že protestantští věřící se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek*“ a dále konstatoval, že žalobkyně „*sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nebyla, žadatelce objektivně nikdo nebránil v její víře, respektive jejímu vyznávání, nedošlo u ní k žádnému ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ani k ohrožení života, osobní svobody či jiných základních lidských práv.*“ Žalovaný nijak nezpochybnil, že žalobkyně je členkou Církve. V materiálu o zemi

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

původu, jež je součástí správního spisu, a to Čína – Informace Australské vlády ze dne 22. 12. 2021 je uvedeno: „Některá nová náboženská hnutí, označovaná výrazem xie jiao, jsou v Číně nezákonná. Trestní zákon stanoví tresty odnětí svobody až na sedm let pro jedince, kteří využívají „pověřivé sekty, tajné spolky nebo zločinné náboženské organizace“ k podkopávání státních zákonů či správních předpisů. Církev byla zakázána jako skupina typu xie jiao v roce 1995. Samostatné policejní zákroky proti členům mohou souviset s členstvím v této organizaci nebo s údajnou kriminální činností související s touto organizací. Podle výzkumu, který uskutečnila nadace Dui Hua, americká nadace zabývající se výzkumem lidských práv, soudní žaloby vznesené proti členům Církve se jen zřídka týkají násilí, což naznačuje, že většina případů souvisí s členstvím v této skupině, a nikoli s údajným násilným trestným činem. Znalosti o Církvi jsou kusé, ale je jasné, že je v Číně nezákonná a zprávy o všeobecně rozšířeném zatýkání jsou věrohodné. Pro členy této církve je nezákonné šířit jejich víru, ti, kteří se pokusí šířit svoji víru, i představitelé této církve, jsou podrobeni přísnějšímu zkoumání státních orgánů. Nemožnost otevřeně vyznávat víru a údajná (avšak rozporovaná) izolace členů od rodiny a společnosti by mohla snížit míru, v níž jsou členové Církve vystaveni společenské diskriminaci. DFAT nedokáže ověřit, zda by bývalý člen nebo jedinec uvězněný za členství v této církvi, byl zařazen na kontrolní seznam osob se zákazem vycestování ze země.“

30. Přestože žalovaný nezpochybnil příslušnost žalobkyně k Církvi, nijak se nevypořádal s výše uvedenými konkrétními informacemi obsaženými ve správním spise, přestože z nich vyplývá, že sama příslušnost k Církvi zakládá odůvodněné obavy z pronásledování. Také se nevypořádal s otázkou, jaké nebezpečí hrozí žalobkyni jako příslušnici Církve z důvodu příslušnosti k ní nebo z důvodu účasti na jejích náboženských obřadech, pokud by ji čínské státní orgány odhalily. Rovněž se nevypořádal s hrozbou trestního postihu z důvodu členství v Církvi, ačkoliv žalobkyně a shodně materiál Čína – Informace Australské vlády ze dne 22. 12. 2021 uvedly, že Církev je v Číně zakázána a za členství v ní hrozí trest odnětí svobody až na 7 let.
31. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně mohla k řešení své situace využít možnosti vnitřního přesídlení v rámci Číny. Poměrně nelogicky žalovaný pokračoval, že žalobkyně sama tuto možnost sice uvedla a v průběhu let se asi 10x stěhovala, nicméně většinou jen v rámci jedné provincie Henan. Před odchodem z vlasti se přestěhovala do jiné provincie, poté odcestovala do Thajska a poté do Jižní Koreje. V tomto bodě je rozhodnutí žalovaného vnitřně rozporné, neboť implicitně přijal výchozí předpoklad aplikace § 2 odst. 7 zákona o azylu, tedy že „se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má“, ovšem zároveň v celém zbytku rozhodnutí žalovaný zastává názor, že žalobkyně nebyla v zemi původu vystavena žádnému pronásledování. Stejný postup vytkl žalovanému i NSS v rozsudku č.j. 9 Azs 39/2019-77 ze dne 29. 8. 2019, v němž říká: „V citované pasáži žalovaný naopak implicitně připouští, že žalobce takové obavy měl, ale mohl se jim vyhnout právě vnitřním přesídlením. Tento logický rozpor žalovaný nijak nevysvětlil. Nijak nevysvětlil ani to, ve kterých provinciích by hrozba trestního stíhání byla menší než ve stěžovatelově domovské provincii, a z čeho dovodil, že by tato hrozba byla v různých provinciích různá, když vychází z trestního zákoníku, který je platný pro celou Čínskou lidovou republiku a je vymáhán státními orgány. Navíc je jeho přístup k samotné hrozbě trestního stíhání rozporný s judikaturou NSS. Ten konkrétně v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008–70, č. 1749/2009 Sb. NSS, připomněl, že ze samotné definice uprchlíka plyne, že „žadatel o mezinárodní

ochranu pro účely § 12 písm. b) zákona o azylu nemusí dokazovat, že je ve větším ohrožení než kdokoli jiný v jeho azylově relevantní skupině, pokud je tato skupina jako celek terčem pronásledování. Tento závěr vyplývá z definice uprchlíka, která požaduje pouze existenci „odůvodněného strachu“ z pronásledování, a je v souladu i s judikaturou zahraničních soudů.“ Žalovaný tedy měl povinnost vyjít z dostupných informací o zemi původu, které musejí být „v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“ (rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71). Na jejich podkladě se měl důkladně vypořádat i s možností, zda pronásledování všech členů církve, k níž podle – překvapivě nejednoznačných – závěrů samotného žalovaného stěžovatel patří, nedosahuje v Číně, a konkrétně v provincii X, takové intenzity, že už samotné členství v této církvi vyvolává v jeho zemi původu odůvodněné obavy z pronásledování, přestože sám ještě žádným jasným aktům pronásledování vystaven nebyl. NSS netvrdí, že tomu tak je, nicméně bylo povinností žalovaného se i s touto možností vypořádat.“

32. Žalovaný svůj závěr o nedůvodnosti udělení mezinárodní ochrany fakticky staví pouze na skutečnosti, že žalobkyni byl vydán biometrický cestovní pas a nebylo jí ze strany čínských státních orgánů nijak bráněno v odletu z Číny. Fakt bezproblémového vystěhování ze země původu ale sám o sobě nezpůsobuje nevěrohodnost žádosti o mezinárodní ochranu, viz rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2010, č. j. 1 Azs 7/2010–114 řekl: „založit závěr o nevěrohodnosti celé výpovědi (...) čistě na pochybnostech o okolnostech vycestování ze země nelze. K tomu by bylo nutno identifikovat zásadnější nesrovnalosti ve stěžovatelově výpovědi, případně rozpory mezi jeho výpovědí a dostupnými informacemi o zemi původu atd.“ Kromě toho, žalovaný nijak nezohlednil azylový příběh žalobkyně, která se nejprve přestěhovala do Thajska, z nějž odešla do Jižní Koreje proto, že její spoluvěrci byli z Thajska vydáni do Číny. Poté žádala o mezinárodní ochranu v Jižní Koreji a až po jejím neobdržení odešla do ČR za pomoci převaděče a na falešný pas. Žalovaný ve svém jednoznačném závěru o tom, že žalobkyně nebyla v zemi původu nijak pronásledována, nevzal v úvahu např. sdělení žalobkyně, že se obrátila v Koreji na českou ambasádu s žádostí o turistické vízum, poté co zjistila, že by o něj musela požádat na české ambasádě v Pekingu, zajistila si služby převaděče. Toto dle názoru krajského soudu nesvědčí pro tvrzení žalovaného, že žalobkyně pouze využila informace o útisku křesťanů, aniž se jí toto riziko skutečně dotýká, naopak to svědčí o obavách žalobkyně z návratu do země původu. Kromě toho, jak krajský soud již uvedl v bodě 29. rozsudku, v materiálu o zemi původu, jež je součástí správního spisu, a to Čína – Informace Australské vlády ze dne 22. 12. 2021 je uvedeno, že se nepodařilo ověřit, zda bývalý člen nebo jedinec uvězněný za členství v této církvi, byl zařazen na kontrolní seznam osob se zákazem vycestování ze země. Dle mínění krajského soudu tedy nemůže obstat argumentace žalovaného, který celý azylový příběh žalobkyně fakticky odmítl s tvrzením, že nebyla v zemi původu pronásledována, když obdržela biometrický pas a odcestovala. Tento názor nemá oporu ve správním spise ani ve výše uvedené judikatuře NSS.
33. V poslední žalobní námitce žalobkyně uvedla, že rovněž splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu z důvodu jejího možného vystavení mučení či nelidskému nebo ponižujícímu zacházení z důvodu podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném státě. V napadeném rozhodnutí žalovaný k obavám žalobkyně z pronásledování a nebezpečí vážné újmy v případě návratu do vlasti uvedl, že toto považuje za čistě hypotetickou spekulaci, kdy neexistenci jakéhokoliv rizika pro žalobkyni

opět zdůvodnil vydáním cestovního pasu a odletem žalobkyně z mezinárodního letiště. Žalovaný konstatoval neexistenci důkazů o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl, kteří se vrací do Číny.

34. Krajský soud upozorňuje, že v materiálu o zemi původu, jež je součástí správního spisu, a to Čína – Informace Australské vlády ze dne 22. 12. 2021 je uvedeno na str. 43: „*DFAT není schopno ověřit, jak je zacházeno se zamítnutými žadateli o azyl, kteří se vrátili do Číny, ale nemá žádné informace, jež by naznačovaly, že jsou perzekvováni státními orgány jen za to, že žádali o azyl. Je však pravděpodobné, že čínské úřady budou vědět o tom, jak se čínští žadatelé o azyl chovali v době svého pobytu mimo Čínu, a mohou vědět, že žadatelé zažádali o azyl. Důsledky pro tyto žadatele nejsou jasné.*“ Dle názoru krajského soudu má na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv, že žalobce pouze konstatoval neexistenci důkazů o týrání a špatném zacházení s žadateli o azyl. Ovšem nijak se nevypořádal s výše uvedenými ambivalentními údaji obsaženými ve spise, nijak nepřihlédl ke specifickému postavení žalobkyně jako žadatelky o azyl z důvodu náboženského pronásledování. Tvrzení žalobce, že čínské státní orgány mohly žalobkyni zatknout po dobu jejího pobytu v zemi původu, mohly požádat ČR o její vydání a skutečnost, že toto nenastalo znamená, že žalobkyni nehrozí vážná újma dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, jsou pouze názorem žalobce, který není podložen zjištěními ze správního spisu, a proto neobstojí. Naopak zde uvedený, opakovaně citovaný materiál o zemi původu, Čína – Informace Australské vlády ze dne 22. 12. 2021, nasvědčuje tomu, že obavy žalobkyně z vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu jsou reálné.

Závěr a náklady řízení

35. Krajský soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je stíženo nesprávným posouzením právních otázek výkladu § 12 písm. b) zákona o azylu, a to otázky prospektivnosti a individuálnosti posouzení odůvodněnosti strachu z pronásledování z důvodu náboženství a také nepřezkoumatelnosti plynoucí z toho, že žalovaný dospěl k závěru o nevěrohodnosti obav žalobkyně pouze na základě skutečnosti získání biometrického cestovního pasu a odletu žalobkyně, což samo o sobě nevěrohodnost nezpůsobuje. Žalovaný se dále dostatečně nevypořádal s otázkou hrozby vážné újmy hrozící žalobkyni po návratu do země původu.
36. Na podkladě výše uvedených skutečností krajský soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost a pro rozpor mezi obsahem spisu (informacemi o zemi původu a napadeným rozhodnutím a věc vrátil věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem krajského soudu. Bude na žalovaném, aby se opětovně zabýval žádostí žalobkyně a vypořádal se s otázkou, jaké nebezpečí hrozí žalobkyni jako příslušnici Církve z důvodu příslušnosti k ní nebo z důvodu účasti na jejích náboženských obřadech, pokud by ji čínské státní orgány odhalily. Rovněž se vypořádá s hrozbou trestního postihu z důvodu členství v Církvi a v neposlední řadě situaci žalobkyně posoudí optikou § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
37. O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť byť byla žalobkyně byl v řízení procesně úspěšná a má tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, pak žalobkyni, jak vyplývá ze spisu, žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. listopadu 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce